

N:o 3.

Ank. till Riksd. Kansli den 10 Mars 1870, kl. 4 e. m.

Betänkande, angående allmänna bevillningen.

Jemlikt 40 § Riksdags-ordningen får Bevillnings-Utskottet härmed afgifva utlåtande i anledning af de inom Kamrarne väckta och till Utskottet hänvisade motioner, hvilka afse förändring af särskilda bestämmelser rörande allmänna bevillningen.

Vid besvarandet af omförmälda motioner har Utskottet ansett lämpligast att följa den ordning, hvartill Bevillningsstadgans uppställning gifver anledning; och öfvergår således först till

Art. I.

Personlig skyddsafgift.

§ 1.

Denna paragraf stadgar: »Utaf hvar och en i mantalslängd upptagen person, som, enligt gällande författningar, skall utgöra mantalspenningar, erlägges en personlig skyddsafgift för man med 40 öre och för qvinna med 20 öre.»

Uti en i Andra Kammaren väckt motion (N:o 80) har Herr *A. Törnfeldt* föreslagit, »att personliga skyddsafgiften måtte upphöra, och den summa den inbringar läggas på nuvarande andra artikelns bevillning.»

Den i nu gällande Bevillnings-förordning stadgade kapitations- eller så kallade personliga skyddsafgift hvilar naturligen på den grund, att hvarje samhällsmedlem, oberoende af sin större eller mindre inkomst och sina skattebidrag i öfrigt, ansetts böra erlägga en minimiafgift till staten, såsom på en gång ett erkännande af och ett vederlag för hans rätt att under statens lagar njuta hägn och frid, och den utgår från den förutsättning, att hvarje arbetsduglig individ måste kunna förvärfva en inkomst, tillräcklig att, äfven med afdrag af den staten på sådan grund tillhörande andel deraf, fylla de enklaste lefnadsbehofven. Man har likväl emot dylika kapitationsafgifter fram-

ställt i viss mån befogade anmärkningar, dels emedan de beskatta en inkomst eller förmögenhet, som i verkligheten kanske icke förefinnes, dels äfven emedan de utgå med ett bestämdt, för alla lika belopp, och således alldeles icke stå i något förhållande till inkomsten eller skatteförmågan; och det är äfven af dessa skäl, som numera i flera stater den sista återstoden af denna ursprungliga beskattningsform blifvit upphäfd. Det bör derjemte äfven medgifvas, att de personela afgifter, som hos oss under namn af mantalspenningar, skydds-, folkskole-, kurhus- och fattigvårdsafgifter utgå till stat och kommun, tillsammans utgöra ett belopp, som för den fattigare familjen kan anses ganska kämbart, äfvensom att de, sammanlagda med allmänna bevillningen, lägga å den mindre inkomsten en betydligare tunga än å den större. Men å andra sidan får icke heller förbises, att kommunerna, hvilka bäst äro i stånd att bedöma sina medlemmars skatteförmåga, ega rätt att aflyfta de personela afgifterna, der de skulle tynga alltför hårdt, och att derigenom en af de främsta anledningarne till klagomål öfver skattens hårdhet och orättvisa bör vara undanröjd. Äfven staten har å sin sida sökt gå hvarje billig fordran till mötes genom att successivt förminska den personliga skyddsafgiftens belopp från resp. 44 och 22 skillingar banko (1: 37 och 68 öre) år 1824 till nu stadgade 40 och 20 öre, en alltför ringa afgift att anses särdeles tryckande, och som med allt skäl kan sägas vara betingad, visserligen af hvarje individs pligt att i någon mån bidraga till fyllande af statens behof, men äfven och icke mindre af hans rätt att genom densammas erläggande kunna känna sig sjelf såsom en verklig medlem af samhället, äfven om hans inkomster icke skulle uppgå till det i öfrigt bevillningsbara minsta belopp, och de derpå beroende medborgerliga rättigheter följaktligen vore honom förvägrade.

Då slutligen befrielse från erläggande af personliga skyddsafgiften skulle medföra en förlust för statsverket af, för det närvarande, omkring 630,000 R:dr, och då Utskottet anser sig icke kunna tillstyrka den förhöjning i allmänna bevillningen efter andra artikeln som skyddsafgiftens borttagande skulle hafva till följd, så hemställer Utskottet,

att Herr Törnfeldts motion icke må till någon åtgärd föränleda.

Art. II.

B) *Bevillning för inkomst af kapital eller arbete.*

Då de motioner, hvilka afse förändring i åtskilliga bestämmelser angående sättet för utgörande af beskattning enligt denna artikel, nu, såsom äfven vid flera föregående riksdagar, synas föränledda mindre af missnöje med dessa bestämmelser i och för sig sjelfva än med deras inflytande på kommunalbeskattningen, har Utskottet, innan det öfvergår till redogörelse för dessa motioner, velat förutskicka den anmärkning, att, då grunderna för bevillningens utgörande till staten af lätt insedda skäl icke alltid kunna sammanfalla med de för en jemn och billig kommunalbeskattning lämpligaste, så har

det af lagstiftningen stadgade nära sambandet emellan kommunalbeskattningen och bevillningen till staten måst föranleda oegentligheter och deraf följande klagomål, hvilka Utskottet väl kunnat erkänna såsom i viss mån berättigade, men icke alltid undanrödja, enär dess befogenhet endast sträcker sig derhän att tillse, det gällande stadganden för bevillningen till staten äro öfverensstämmande med den rättvisa och medgifva den lätthet och säkerhet i tillämpningen, som bör utgöra all skattelagstiftnings främsta syftemål.

§ 7, mom. 2.

Uti detta moment, som förklarar, att i den inkomst, för hvilken bevillning skall af löntagare utgöras, icke inberäknas hans inkomst af boställe, för hvilket fastighetsbevillning redan blifvit innehafvaren påförd, har Herr *O. Nilsson*, i en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 39), föreslagit den ändring, »att tjenstemän, som i stället för kontant lön fått sig anvisade boställen, skola för sina inkomster af desamma, utom jordbruksfastighetsbevillningen, erlægga bevillning: då boställen äro utarrenderade, efter arrendesumman, och, då dessa brukas af indelningshafvaren sjelf, efter taxeringsvärdet, nemligen femtio öre af hvarje ett tusende Riksdaler Riksmünt.»

Såsom skäl till den föreslagna förändringen har motionären hufvudsakligen anført, hurusom det skulle vara med billighet och rättvisa föga öfverensstämmande, att löntagare, hvilka såsom lön fått sig anvisade boställen, ginge frie från bevillning till staten och följaktligen äfven från utgifter till kommunen — i vidsträcktare mån än som för annan jordbruksfastighet betalades — för den ofta högst betydliga afkomst de njöte af samma boställen, då deremot andra löntagare, som fått sina löner bestämda i kontanta penningbelopp, icke — lika litet som andra medborgare — undginge att för denna sin inkomst skatta såväl till staten som kommunen.

Det af motionären såsom mindre rättvist öfverklagade stadgandet, att löntagare icke skall erlægga bevillning för inkomst af boställe, hvarför fastighetsbevillning redan blifvit påförd, står, enligt Utskottets åsigt, i full öfverensstämmelse med föreskriften i § 6, mom. 3, att inkomstbevillning icke utgöres för vinst af jordbruksnäring. Det ligger i öppen dag, att en särskild bevillning för inkomst af dylik egendom nödvändigt måste innebära en dubbel beskattning af samma beskattningsföremål. Då det derjemte måste anses icke mindre uppenbart, att embets- och tjensteman, hvilken såsom löneförmån fått sig boställe anslaget, är för det verkliga åtnjutandet af denna förmån beroende af den inkomst, han kan sitt boställe afvinna, och i detta afseende sålunda är fullkomligt likställd med andra fastighetsinnehafvare, samt att denna hans inkomst redan blifvit, efter enahanda grund som hvarje annan fastighet, beskattad genom bevillning efter boställets taxeringsvärde, så kan Utskottet icke finna det med riktiga beskattningsgrunden öfverensstämmande, att ålägga löntagare för sitt boställe annan eller högre bevillning, än som af öfriga fastighetsinnehafvare utgöres, och får alltså hemställa,

att Herr *O. Nilssons* motion måtte lemnas utan afseende.

§ 9, mom. 2 och § 27.

Lagrummen lyda:

§ 9, mom. 2. Bevilling för inkomst af kapital eller arbete påføres: »annat bolag, der bolagets rörelse hufvudsakligen, å en eller flera orter, drifves, eller, i fall sådana bestämda orter icke förefinnas, der bolaget har sin styrelse»; och

§ 27. »Direktionen eller styrelsen för hvart och ett bolag, som fått sina bolagsreglor af Kongl. Maj:it stadfästade och antingen står under offentlig kontroll eller har inskränkt ansvarighet enligt Kongl. Förordningen den 6 Oktober 1848, skall det åligga att före April månads utgång hvarje år, på sätt i § 26 finnes föreskrifvet, insända bestyrkt utdrag af samma bolags sednast afslutade räkenskaper, utvisande beloppet af den, under det år dessa räkenskaper omfatta, för bolaget uppkomna vinst. Och bör sådant utdrag beträffande bankbolag utvisa denna vinst, fördelad på hufvudkontoret samt hvarje af dess afdelnings- och kommissionskontor».

Under förmälan hufvudsakligen, hurusom förstanförda lagrum blifvit tolkadt och af vederbörande tillämpadt på ett sätt, som icke syntes med dess sanna andemening eller med billigheten öfverensstämmande, i det nemligen större bolags — deribland särskildt jernvägsbolags — inkomst af rörelse, som drifves å flera orter, blifvit upptaxerad och beskattad endast å den ort, der bolaget haft sin styrelse, äfven om rörelsen der eljest varit mindre betydande än å andra ställen, der sådan af bolaget bedrifvits, hvarigenom de kommuner, inom hvilka bolaget i och för rörelsen sysselsatt en mängd arbetare, icke allenast gått miste om allt bidrag till kommunalförvaltningen, utan ofta nog betungats med ett ganska drygt fattigunderstöd till bolagens orkeslösa eller utfattiga arbetare, hafva Herrar *A. Bäckström* och *H. Høgermark* i inom Andra Kammaren väckta motioner (N:is 46 och 231) föreslagit: *den förre*: att inkomster af fabriker, sågverk, bruk, masugnar, qvarnar och dylika inrättningar måtte, utan afseende på om de tillhöra bolag eller icke, i likhet med hvad om fastighet finnes föreskrifvet, beskattas inom den kommun, der de äro belägna, och *den sednare*: »att Riksdagen måtte besluta sådant tillägg till §§ 9 och 27 i nu gällande Bevillningsstadga, att jernvägsbolag skola, inom hvarje ort der bolaget har stationer, påföras bevilling för den inkomst bolagen vid samma stationer uppbära, och att upplysning om beloppet af denna inkomst bör af bolagets direktion, på grund af bolagets sednast afslutade räkenskaper, meddelas.»

Då bevillningsstadgan, angående orten för bolags påförande af bevilling, föreskrifver att detta skall ske der bolaget å en eller flera orter hufvudsakligen drifver sin rörelse, och endast i fall sådan eller sådana orter icke förefinnas, der det har sin styrelse, vill det synas Utskottet, att stadgan redan i ganska väsendtlig mån medgifvit det af motionärerna framställda yrkandet, och att hvarje kommun, inom hvilken bolag drifver någon mera betydande rörelse, har full rätt att söka göra gällande sina anspråk på kommunalafgifter för den andel af bolagets behållna vinst, som inom densamma erhållits. De af motionärerna ur synpunkten af kommunernas rätt och fördel föreslagna ovilkor-

liga föreskrifter angående bolags påförande af bevillning böra sålunda anses vara af behöfvat föga påkallade, men skulle deremot kunna inverka ganska störande på den lätt-
het i tillämpningen och den säkerhet för ett riktigt utgörande af bevillningen för bolags
inkomst till staten, som förordningens nuvarande stadganden förläna och som Bevill-
nings-Utskottet naturligen måste utan hänsyn till andra förhållanden söka upprätthålla
och bevara. Utskottet hemställer sålunda,

att Herrar Bäckströms och Hægermarks motioner icke må till
någon åtgärd föranleda.

Art. III.

D) Bevillning af Bankbolag med sedelutgifningsrätt.

§ 15.

Lagrummet stadgar ibland annat: att »enskild bank, som eger sedelutgifnings-
rätt, erlägger, utom bevillning enligt 2:dra Artikeln, en afgift af två Riksdaler för hvarje
tusen Riksdaler af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under näst-
föregående året varit utlemnade i rörelsen.»

Med förmålan hurusom den nuvarande afgiftens ringa belopp, jemfördt med den
minskning i vinst, som genom sedelutgifningsrättens användning tillfogades Riksbanken,
äfvensom Statsverkets behof af höjda skatter, hvilka icke rättvisare kunde drabba an-
nat föremål än de enskilda bankernas sedelemission, och slutligen också den vinst,
som sedelemissionen tillskyndade de enskilda bankerna, hvar för sig borde föranleda
förhöjning i beskattningen å sedelutgifningsrätten, har i särskilda motioner föreslagits en
sådan förhöjning, nemligen:

inom Första Kammaren af Herr *Frisk* (motion N:o 25) till 5 R:dr; likaledes
inom Första Kammaren af Herr *Rydqvist* (motion N:o 45) till 10 R:dr; och inom An-
dra Kammaren af Herr *A. F. Petersson* (motion N:o 85) till 30 R:dr, allt för hvarje
ett tusen Riksdaler af bankens under föregående år utelöpande högsta sedelbelopp.

Af förhandlingarne vid 1859—1860 årens riksdag angående den nya Bevillnings-
stadgans antagande framgår tydligt, att den särskilda bevillning enligt tredje artikeln,
som då ålades sedelutgifvande banker, borde betraktas såsom en särskild beskattning af
det dessa banker medgifna privilegiet att utgifva egna sedlar, äfvensom att den efter
denna grund då stadgade och ännu gällande afgift af 2 R:dr för hvarje 1,000 R:dr af
det under året på en gång utelöpande högsta sedelbeloppet, icke bestämdes med ledning
af någon beräkning öfver detta privilegiums värde, utan endast i afsigt att derigenom
erhålla af enskilda bankerna en bevillningssumma i det närmaste motsvarande den,
som af dem utgjorts enligt förut gällande bevillningsgrunder. Att med någon noggrann-
het och bestämdhet uppskatta sedelutgifningsrättens förmåga att gifva inkomst låter sig

visserligen icke heller göra, och meningarne derom måste följaktligen vara mycket skiftande, såsom äfven synes af olikheten i de nu föreliggande motionerna, hvilka emellertid alla syfta till att ställa beskattningen i jemnare förhållande till beskattningsföremålets värde; men det vill dock synas Utskottet otvifvelaktigt, att den nuvarande bevillingen å sedelemissionen, utgörande endast $\frac{1}{5}$ procent af den räntefria kredit, som bankerna genom denna åtnjuta, måste anses alltför låg och följaktligen böra vidkännas en förhöjning, hvilken såväl billigheten som Statsverkets behof påkalla. Den omständighet att detta de enskilda bankernas privilegium otvifvelaktigt måste anses derjemte göra ett icke ringa intrång i Riksbankens förmåga att begagna sin sedelutgifningsrätt, och derigenom äfven minska dess det allmänna tillhörande vinst, har Utskottet äfven funnit vara en vigtig anledning att i någon mån tillstyrka motionärernas förslag. I sådant afseende har dock Utskottet uppmärksammat, att de enskilda bankerna, såsom kan inhemtas af bilagda tabell, utvisande för åren 1866—1868 procentförhållandet mellan deras grundfond och nettovinst äfvensom mellan denna vinst och bevillingen efter tredje artikeln, i allmänhet arbeta under tryckta förhållanden, samt att sålunda omsorgen om deras icke endast fortvaro utan äfven konsolidering synes förbjuda att för det närvarande ålägga dem någon betydligare beskattning, och har Utskottet i anledning häraf ansett sig böra styrka till bifall af Herr Frisks förslag om förhöjning från $\frac{1}{5}$ till $\frac{1}{2}$ procent för utelöpande sedelbelopp.

Utskottet får alltså, med afstyrkande af Herrar Rydqvists och Peterssons motioner, föreslå:

att den enskild bank för sedelutgifningsrätt enligt 15 § bevillningsstadgan ålagda bevilling höjes från 2 till 5 Riksdaler för hvarje 1,000 Riksdaler af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

Föreskrifter angående (B) bevillningsafgifternas påförande.

3:o Pröfningskomitéerna.

§ 62.

Paragrafen stadgar: »Pröfningskomité består af Tjugo högst Tretio ledamöter, hvilka Konungens Befallningshafvande eger utse bland de af Taxeringskomitéerna dertill föreslagna personer. Bland ledamöterna i Pröfningskomitéen skall minst hälften vara egare af fast egendom; och böra Komitéens ledamöter så utses, att Komitéen, såvidt förhållandena medgifva, kommer att utgöras af ett efter beskattningens belopp och mängden af de skattskyldige skäligen lämpadt antal dels näringsidkare och dels löntagare, samt att inom Komitéen icke saknas tillförlitlig kännedom om länets särskilda delar samt dessas ekonomiska tillstånd och hufvudsakliga näringar.»

I detta stadgande har i en inom Andra Kammaren väckt motion (N:o 122) Herr *Johannes Andersson*, under förmälan hurusom landstinget numera, sedan val af markgångsnämnd blifvit åt detsamma öfverlemnadt, vore, erkänt bättre än någon annan korporation eller enskild, i stånd att afgöra hvilka personer, som vore lämpliga att i sista hand afgöra beskattningsfrågor inom länet, samt att det nuvarande sättet att utse ledamöter i pröfningskomitéen icke alltid tillbörligen bevakade folkets beskattningsrätt, enär landshöfdingen kunde efter sitt eget godtfinnande ibland de af taxeringskomitéen föreslagna kalla ledamöter i pröfningskomitéen, yrkat den ändring, »att val af ledamöter och suppleanter för deltagande i pröfningskomitéens göromål skall hädanefter tillkomma landstinget».

Då, såvidt Utskottet förnummit, någon anledning till så beskaffade farhågor, som af motionären blifvit antydda, icke af nu gifna stadganden om tillsättande af ledamöter i pröfningskomitéen förekommit, men deremot bestämmelsen, att taxeringskomitéen eger föreslå och Konungens Befallningshafvande bland de föreslagna utse dessa ledamöter, enligt Utskottets åsigt utgör en särdeles lyckligt funnen utväg att betrygga ej mindre kommunernas än statens rätt, och då derjemte Konungens Befallningshafvande bör förutsättas i allmänhet ega, stundom i högre grad än landstingen, tillräcklig kännedom om länets såväl innevånare som förhållanden i öfrigt, för att med urskiljning kunna utse lämpliga personer att i sista hand inom länet afgöra beskattningsfrågor, så hemställer Utskottet,

att Herr *Johannes Anderssons* ifrågavarande motion måtte lemnas utan afseende.

Utskottet, som sålunda besvarat de motioner rörande allmänna bevillingen, hvilka från Kamrarna till dess behandling öfverlemnats, har, vid granskning i öfrigt af Bevillningsstadgans bestämmelser, icke funnit skäl att deruti föreslå någon annan förändring än den redan omförmälda.

Sedan Statsverkets behof blifvit utredda och bevillingssumman bestämd, samt tiden sålunda är inne att meddela yttrande angående de i Bevillningsstadgan upptagna procent- och sifferbelopp äfvensom om den i Kongl. Maj:ts Proposition om Statsverkets tillstånd och behof gjorda framställning om tilläggsbevilling, skall Utskottet uti förevarande ämnen göra den slutliga framställning, hvartill förhållandet föranleder, hvilket Utskottet

får för Riksdagen anmäla.

Stockholm den 9 Mars 1870.

På Utskottets vägnar:

C. J. Oscar Alströmer.

Reservationer:

1:o af Herr **A. Andersson** vid § 9 mom. 2. »Utskottets beslut i afseende å § 9 mom. 2 har jag icke kunnat biträda. Momentet i fråga har just, såsom af förhandlingarne vid 1865—1866 årens riksdag visar sig, erhållit sin nuvarande lydelse för att afhjelpa den öfverklagade olägenheten, att kommuner, inom hvilka bolag dref rörelse, ginge miste om bidrag af dessa till sina behofver. Då det likväl, såsom motionärerne framhållit och jag af egen erfarenhet känner, ofta inträffat att det afsedda ändamålet icke vinnes till följd af de olika sätt, hvarpå lagrummet tolkas, samt då Kammarrätten och Kongl. Maj:t, med anledning af anförda besvär, meddelat utslag i motsatt riktning, anser jag det vara af nöden att ifrågavarande moment erhåller en sådan förändrad lydelse att ingen villrådighet kan uppstå om rätta tolkningen deraf.

Jag får alltså, jemte det jag fäster uppmärksamheten derpå, att staten genom mitt här nedan framställda förslag icke i någon mån kan befaras gå miste om den bevillning, som bolagen skola erlægga, ej heller bolagen påföras mera än hvad de i alla fall böra betala, anhålla det Riksdagen ville, med upphäfvande af Utskottets förslag, besluta att § 9 mom. 2 må erhålla följande lydelse:

Jernvägs-, kanal- eller annat bolag å den eller de orter, der någon mera betydande del af dess rörelse drifves och dess beskattningsbara inkomst bildas, eller i fall sådana bestämda orter icke förefinnas, der bolaget har sin styrelse.»

Häruti instämmer Herr *Pehr Ericsson*.

2:o af Herr Friherre **Alströmer**, vid § 15: »Då den i § 15 Bevillnings-förordningen stadgade grund för beskattning af enskild banks sedelutgifningsrätt synes mig vara oriktig; då en oriktig beskattningsgrund blir alltmera förkastlig i den mån beskattningsbeloppet höjes utöfver billighetens gräns; och då jag anser Utskottet hafva öfver-

skridit

skridit denna gräns genom den beslutade förändringen af ifrågavarande §, nödgas jag deremot anmäla min reservation.»

Häruti instämmer Herr Friherre *A. H. Fock*.

3:o af Herr Friherre **C. von Otter**, vid § 15: »Då vid 1867 års riksdag förslag förekommo om förhöjd särskild bevillning å enskilda bankers sedelutgifningsrätt, lemnade dåvarande Bevillnings-Utskott i sitt Betänkande N:o 11 en fullständig utredning angående de förhållanden, som blifvit åberopade till stöd för en dylik skatteförhöjning; och kom Utskottet på grund af denna utredning till det slutresultat, att hvarken rättvisa, billighet eller klokhet kunde föranleda till en dylik skatteförhöjning.

Riksdagen godkände Utskottets åsigt, och den sedan år 1860 stadgade² bevillingen för nämnda sedelutgifningsrätt har allt hittills bibehållits oförändrad.

Nu åter har på den förseglade sedeln det förslag tillkommit, som Utskottets Betänkande innehåller och som anser rättvisa, billighet och klokhet tillåta att med icke mindre än 150 procent förhöja nämnda särskilda bevillning, under det den till belysning af ämnet bifogade tabell ådagalägger den allt annat än afundsvärda vinst, som de flesta enskilda bankerna under sednare åren af sin rörelse upphemtat,

Vid granskning af denna tabell bör uppmärksammas, att deri för hvarje bank utförd vinst är beräknad i procent å grundfonden allena, men icke tillika å den redan förut beskattade reservfonden, hvilken likväl icke mindre än sjelfva grundfonden utgör det aktieegarnes kapital, hvarmed bankrörelsen bedrifves och hvarå den behållna vinsten bör fördelas. Iakttages detta, skall man finna att landsortsbankerna, hvilka tillkommit långt mindre med beräkning på hög vinst än för att betjena ortens rörelse, i allmänhet gifvit ringa afkastning och icke kunna bära förhöjd beskattning, så vida de icke tvingas att af de lånebehöfvande betinga sig högre vilkor, än hittills ifrågakommit; i hvilken händelse verkningarne af skatteförhöjningen torde ytterst träffa dem, som minst böra ytterligare betungas.

Utom det att rättvisan kräfver en, så vidt möjligt, jemn fördelning af skattebidragen i förhållande till behållen inkomst samt de faktiska förhållanden, hvilka föreligga, nogsamt utvisa, att den förmån sedelutgifningsrätten otvifvelaktigt innebär, i synnerhet för banker i mindre kapitalstarka orter, ingalunda kan uppskattas högre, än att den redan derå, enligt 3:dje artikeln, utgående särskilda bevillning må ur synpunkten af rättvisa och billighet anses tillfyllestgörande, bjuder således äfven klokheten att man icke öfverskrider denna gräns; ty ehvad landsortsbankerna, hvilkas verksamhet hittills icke kan förnekas hafva varit för näringslifvet gagnande, genom en obetänksam beskattningsåtgärd sättas ur stånd att fortsätta sin rörelse eller tvingas att anordna densamma på

vilkor, som för de lånebehöfvande blifva mera tryckande, kommer en till någotdera af dessa alternativ verkande åtgärd att tillskynda den allmänna näringsverksamheten vida större olägenheter, än som kunna uppvägas af den genom beskattningsåtgärden möjligen inflytande högre statsinkomsten.

Jag tillåter mig således vördsamt hemställa,

att, med ogillande af Utskottets förslag, nu gällande beskattningsföreskrift i förevarande hänseende måtte bibehållas oförändrad.»

Härunder instämman Herrar *Axel Dickson*, Grefve *H. A. Hamilton*, *E. Meijer*, *W. Croneborg*, *A. G. Bennich* och *F. A. Forss'eck*.

4:o Emot Utskottets beslut i afseende å 15 § har jemväl Herr **C. Petré** anmält reservation.

Tabell, utvisande enskilda bankernas ställning nedannämnde år.

Bankens Namn.	1866.									1867.									1868.										
	Grundfond.	Grundfunds-hypothek.	Brutto-inkomst.	Behållning hvarför er-lags bevilning enligt 2:dra Art.	Behållning enligt 2:dra Art.	Högsta beloppet af på en gång utlöpnande sedlar.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Grundfond.	Grundfunds-hypothek.	Brutto-inkomst.	Behållning hvarför er-lags bevilning enligt 2:dra Art.	Behållning enligt 2:dra Art.	Högsta beloppet af på en gång utlöpnande sedlar.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Grundfond.	Grundfunds-hypothek.	Brutto-inkomst.	Behållning hvarför er-lags bevilning enligt 2:dra Art.	Behållning enligt 2:dra Art.	Högsta beloppet af på en gång utlöpnande sedlar.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.	Bevilningen enligt 3:de Art.
1. Skånes	4,200,200	3,000,150	372,175	254,341	2,543,41	5,392,447	10,784,89	4,2	6	4,500,000	2,700,000	668,386	513,764	5,137,64	5,307,040	10,614:—	2,1	11,4	4,500,000	2,700,000	655,524	464,963	4,649,63	5,718,574	11,438:—	2,4	10,3		
2. Wermlands	2,000,100	1,500,075	283,554	178,267	1,782,68	3,222,269	6,444,54	3,6	8,9	2,146,625	1,523,841		161,026	1,610,26	2,822,500	5,645,27	3,5	7,5	2,146,625	1,523,841	203,805	120,598	1,205,98	1,685,000	3,370,00	2,8	5,6		
3. Kopparbergs	1,404,000	1,014,000	122,533	87,805	878,05	2,241,079	4,482,16	5	6,2	1,404,000	1,014,000	182,105	76,249	762,49	1,185,500	3,631,34	4,7	5,4	1,404,000	1,014,000	170,791	53,655	536,55	1,488,000	2,999,41	5	3,8		
4. Östergötlands	1,496,500	1,122,375	93,187	32,873	328,73	1,416,590	2,832:—	8,6	2,1	1,373,600	827,320	170,669	56,097	560,97	1,398,125	2,796:—	5	4	1,373,000	827,320	121,076	95,978	959,75	1,292,940	2,584:—	2,7	7		
5. Smålands	3,000,000	2,250,000)	121,297	1,212,97	3,472,000	6,944:—	5,7	4,4	3,000,000	2,169,396	382,786	122,436	1,224,37	2,772,200	5,544:—	4,5	4	3,000,000	1,827,609	331,798	210,517	2,105,17	2,992,000	5,984,59	2,8	7		
6. Örebro	2,250,000	1,687,500		117,533	1,175,33	2,495,106	4,990,21	4,2	5,2	2,250,000	1,675,500	244,786	74,112	741,12	2,410,500	4,821,91	6,5	3,3	2,250,000	1,687,500	236,057	18,979	189,79	2,054,500	4,109,47	21,6	0,8		
7. Mälareprovinsernas	3,897,800	2,923,350	504,827	223,077	2,230,77	4,956,940	9,913,88	4,4	5,7	3,454,000	2,590,500	474,970	190,743	1,907,43	4,788,475	7,713,27	4	5,5	3,454,000	2,590,500	514,899	281,747	2,817,47	3,436,360	6,872,72	2,4	8,1		
8. Göteborgs	5,000,000	3,500,000	327,817	257,255	2,572,55	4,191,000	8,382:—	3,2	5,1	5,000,000	3,500,000	330,936:—	258,448	2,584,48	3,768,630	7,532,26	2,9	5,1	5,000,000	3,500,000	297,800	187,507	1,875,07	3,386,565	6,773,13	3,6	3,7		
9. Stockholms	1,000,000	612,410	468,935	374,500	3,745:—	2,015,000	4,030:—	1	37,5	1,000,000	612,220	488,511	210,000	2,100:—	1,460,000	2,920:—	1,4	21	1,000,000	612,220	501,244	260,000	2,600:—	1,315,000	2,660:—	1	26		
10. Norrköpings	1,000,000	750,000	156,272	80,000	800:—	1,068,920	2,137,84	2,6	8	1,000,000	750,000	137,346	100,000	1,000:—	*)	*)	—	10	1,249,000	750,600	210,057	124,200	1,242:—	*)	*)	—	9,9		
11. Wadstena	1,000,000	750,000	158,282	61,260	612,60	726,420	1,452,84	2,4	6,1	1,000,000	749,850	153,156	51,349	513,49	777,355	1,554,71	3	5	1,000,000	749,850	153,624	70,219	702,19	806,445	1,612,89	2,3	7		
12. Hallands	1,000,000	750,000	88,405	45,924	459,24	1,014,765	2,028:—	4,4	4,6	1,000,000	750,000	96,205,99	30,019	300,19	795,000	1,590:—	5,3	3	998,000	676,538	121,000	51,795	517,96	865,000	1,780:—	3,3	5,2		
13. Sundsvalls	1,000,000	709,264	78,813	78,800	788:—	830,455	1,660,91	2,1	7,9	1,000,000	746,799	116,742	92,241	922,41	802,550	1,612,12	1,7	9	1,000,000	749,203	124,064	96,100	961:—	861,490	1,722,98	1,7	9,6		
14. Christianstads	1,500,000	1,125,000	155,887	102,106	1,021,06	1,114,005	2,228:—	2,2	6,8	1,500,000	1,125,000	173,014	114,072	1,140,72	1,125,000	2,250:—	2	11	1,500,000	1,125,000	100,964	1,009,64	1,328,000	2,656:—	2,6	6,7			
15. Wenersborgs	1,500,000	1,125,204	110,698	68,750	687,50	1,071,340	2,142:—	3,1	4,5	1,500,000	1,125,038	201,030	128,011	1,280,11	1,289,540	2,578:—	2	8	1,500,000	1,117,188	130,948	1,309,48	1,627,550	3,254:—	2,5	8,7			
16. Industribanken i Norrköping	1,000,000	748,460		80,000	800:—	659,055	1,318,11	1,6	8	1,000,000	741,460		72,650	726,50	*)	*)	—	7,3	1,000,000	700,960		110,003	1,100,03	*)	*)	—	11		
17. Skaraborgs	919,390	449,100	61,175	32,567,97	325,68	1,053,140	2,106,28	6,5	3,5	1,000,000	750,000		89,313	893,13	1,288,000	2,576:—	2,3	9	1,000,000	750,000	232,949	112,431	1,124,31	1,624,485	3,248:—	2,9	11,2		
18. Malmö	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,805,000	1,086,004	183,696	133,501:—	1,335,01	1,004,000	2,008:—	1,5	7,3	1,805,000	1,083,541	196,495	114,783	1,147,83	595,000	1,190:—	1	6,4		
19. Gefle	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,500,000	1,125,000	160,587	125,000	1,250:—	1,390,000	2,780:—	2,2	8,3	1,500,000	1,125,000	172,808	121,413	1,214,13	1,475,000	2,950:—	2,4	8,1		
20. Uplands	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,020,000	764,765	117,418	77,070	770,70	742,000	1,484:—	1,9	7,5	1,020,000	781,229	115,982	75,169	751,69	769,000	1,538,59	2	7,4		
21. Westerbottens	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,362,000	874,300		74,535	745,35	700,000	1,400:—	1,9	5,4	1,430,000	938,510	138,229	100,082	1,000,82	732,500	1,465,29	1,4	7		
22. Christinehamns	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,240,000	753,065		107,320	1,073,20	1,500,000	2,100:—	1,9	8,6		
23. Borås	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,000,000	601,190		66,248	662,48	463,910	927,82	1,4	6,6		

*) Öppet rum anger att uppgift icke erhållits.

**) De båda Norrköpings-bankernas sammanlagda bevilning enligt 3 Art. 3,264 Rdr och sedelstock 1,632,000 Rdr.

***) De båda Norrköpings-bankernas sammanlagda bevilning enligt 3 Art. 3,707 Rdr och sedelstocken 1,853,000 Rdr.